

GRIND

HUGTIKIN AV GRINDINI

Sum heild eru útlendingar rættiliga hugtiknir av søguni um grindadrápi og tað eru við til at siga víðari við at hava tað á matkortunum á okkara matstovu. Fyri okkum snýr grind seg ikki um at varðveita gamlar siðir, men um at mat og einki annað, sigur Johannes Jensen, stjóri í Gist og Vist

hagreiða grind, so tað er ikki sör av grind, teir hava útvega matstovunum ókeypis av tí parti, teir annars fáa.

Sjálvur heldur Johannes Jensen, at grind skal bara seljast fyri grindaskaðar, soleiðis sum vit altíð hava gjørt, men tá er tað sýslumaðurin, sum stendur fyri söluni.

Men hann leggur dent á, at tað eru ikki í Gist og Vist, sum trýsta prísir á grind, sum verður seld á privata marknaðinum, upp.

Tað eru dømi um, at tvøst hevur verið lýst til sølu fyri 675 krónur kilo, men Jóhannes Jensen staðfestur, at slíkum taka tey í Gist og Vist ikki lut í.

– Tað kemur javnan fyri, at fólk bjóða okkum grind, og alskyns aðrar vørur, men prísurin skal vera rímligur, annars taka vit ikki av.

Mugu kjakast um grind

Jóhannes Jensen heldur, at í sambandi við grindadráp, eru tað tvey viðurskifti, vit

eiga at taka upp til kjak.

Annað evnið er, í hvønn mun grind skal vera söluvøra ella ikki, og hitt evni er, hvussu sunt, ella ósunt, tað er at eta grind.

– Eg ivist ikki í, at granskjarar hava rætt, tá ið teir vísa á, at ein ávísur heilsuvandi er í at eta grind, tí hon er so illa dálkað. Men tað er so nógvur annar matur, sum eisini er dálkaður, bæði súrepli, og alt møgulegt annað, vit eta. Og tað eiga vit at seta upp ímóti hvørjum øðrum, tí eta vit ikki grind, skulu vit eta okkurt annað og spurningurin er so, hvør heilsuvandi stendst av tí.

– Fyri okkum er spurningurin rættiliga einfaldur, tí fyri okkum er grind matur, akkurát sum allar annar matur. Fyri okkum snýr tað seg um rættin til at gagnnýta eitt náttúruríkidømi burðardygt, til eina matvøru.

– Og eg haldi eisini, at vit koma longst við at leggja kjakið á tann bógvinn heldur

enn at leggja okkum út í eitt kjak um grindadráp er eitt ítriv, ella ein gamal siður, sum vit eiga at halda fast um, sigur Jóhannes Jensen.

– Kjakið um grind eigur ikki at snúgv seg um dráp og blóð, og allan dramatikkinn, sum tað hevur við sær. Kjakið eigur at snúgv grindina sum matvøru, leggur hann afturat.

Hansara royndir av umhvørvisfólki er, at tá ið kjakið um grind verður snarað inn á grind sum matvøru, fáa tey trupulleikar við argumentunum, tí gevur teimum nakkað at hugsa um.

Og hann heldur eisini, at tað sum ger grindadráp til eina fyrmynd hjá øðrum, er, at tað er eitt tilfeingi, sum verður latið fólkið ókeypis. Og hann endurtekur, at eftir hansara tykki eigur grind bara at verða seld fyri at rinda fyri skaðar, bátar og útgerð fáa í einum drápi og tað skal vera sýslumaðurin, sum stendur fyri söluni.

– Annars skal grindin býstast ókeypis ímillum fólki, heldur Johannes Jensen.

Móttøkan er ymisk

Johannes Jensen sigur, at tað sjálvsagt rættiliga ymiskt, hvussu útlendingar taka ímóti tí, at grind er á matkortinum á matstovunum.

– Nógv eru áhugað og vilja royna tað, men tað eru nøkur heilt fá, sum vilja ikki royna tað. Og nøkrum dámar tað og øðrum dámar tað ikki, soleiðis er tað so ymiskt.

Sum heild eru útlendingar rættiliga hugtiknir av søguni um grindadrápi, tí tað er ein ómetaliga týðningarmikil partur av okkara mentan, sum vit sostatt eru við til at siga víðari sigur Johannes Jensen.

– Tað er ikki øll mentan, sum er verd at varðveita, men hvat grind viðvíkur, snýr tað seg ikki um at varðveita gamlar siðir, men um at mat og einki annað, leggur hann afturat.

FÁA IKKI GRIND

Tá ið útlendsk ferðafólk fara á matstovur í Føroyum, spyrja tey viðhvørt eftir grind, men tað fáa tey ikki, sigur Ólavur Sjørðarberg, formaður í Grindamannafelagnum

Matstovur í Føroyum skulu hava grind at bjóða gestum

– Vit skulu vera errin av okkara grindadrápi og ikki krógva tað burtur

Tað heldur heldur Ólavur Sjørðarberg, formaður í Grindamannafelagnum.

Hann heldur, at vit skulu ikki skammast av okkara grindadrápi og krógva tað burtur fyri umheiminum. Tvørturímóti skulu vit vera errin av tí, tí at vit kunnu gagnýta okkara náttúruutilfeingi burðardyggt, er nakað at vera errin av

Og í Hesum sambandi heldur hann eisini, at tað er ein spurningur um vit ikki skulu gera nógv meiri burtur úr at kunna um grind sum matvøru og at gera hana atkomiliga hjá enn fleiri fólki, eisini hjá ferðafólki.

– Tað er ein spurningur um matstovur í Føroyum ikki skuldu fingið grind á matkortið, soleiðis at ferðafólk kundu fingið høvi til at smakka hendan serføroyska matin, heldur hann.

Hann heldur, at hetta kann vera ein máti at vísa umheiminum, hvat vit kunnu heysta úr

Føroysku náttúruni. Og hann staðfestir, at tað er havið, sum er okkara kálgarður, tí her vit hava smáar møguleikar at liva av tí, vit kunnu dyrka á landi.

Hann vísir á, at í Íslandi og í Noregi hava summar matstovur tvøst á matkortinum, so at útlendingar fáa høvi at fáa ein smakk.

Hann veit, at tá ið útlendsk ferðafólk fara á matstovur í Føroyum, spyrja tey viðhvørt eftir grind, men tað fáa matstovurnar ikki borðreitt við.

Og Ólavur Sjørðarberg heldur, at tá ið Grindamannafelagið, seinni í ár, fer at viðgera spurningin um grind sum söluvøru, kann tað væl henda, at eitt tilmæli verður, at matstovur skulu kunnu fáa grind at hava á matkortinum.

Hann heldur eisini, at tað er nokk bara hugflogið sum setir mark fyri, hvørjar rættir, góðir kokkar kunnu fáa burtur úr tvøsti